

дана дори оксиморонна метафора от рода *Свърхземните въпроси ... дълбаех* ням. Афинитетът към разрушение и себеразрушение е несравнимо по-силен у Яворов от тенденцията към съзидание (проявила се в твърде малко от късните му текстове – „Песен на песента ми“, „Ще бъдеш в бяло“). В подкрепа на подобно твърдение идва красноречивата декларация: „Цял свят понесох в своите гърди / и всичко се превърна там на прах.“ (Имайки предвид семантиката на тази символика в „Не си виновна ти“, не можем да не заподозрем известна амбивалентност в употребата ѝ тук – т. е. *прах* като несъмнен знак на *земното*, *центробежното*, активно обезстойносттаващото се.) От друга страна, сюжетът *буря*, задаван у Яворов предимно ретроспективно, символизира тази вездесъща центробежност в света на лирическия субект: „Душата ми е пуста, / буря кратка помете всичко там...“; „пометено е буря що помита“. По отношение на белега *буря* отново се наблюдава взаимопреливане в значенията на компонентите от интровертния ред: *буря в душата* и *ураган в гърдите* се превръщат в почти семантично еквивалентни изрази, бележещи припокриване между *гърдата* и *душата*, доколкото и едната, и другата интровертна реалия са въведени като пространство. Тук ни интересува най-вече абстрахирането на първоначалния лирически модел у Яворов, неговото – образно казано – изкачване по вертикала на поетическите „почерци“, запазването не само на декадентското му ядро и емблематизирането му в даден текст като формулно-резюмиращ, сентенциозен стих. Разбира се, съществена роля играят неуловимите (поради пределната раздалеченост във времето) автореминисценции. *Ураган в гърдите* („И аз ще бъда сам“, 1906) сякаш е най-естественият духовен атрибут на лирическия субект, но още през 1899 г. лирическият Аз от стихотворението „Ней“ уточнява: „Преди да беше стихнал урагана / на страстите мятежни в страдалчески гърди...“ Подобни съответствия – между разгърнатата наративна обстоятелственост и изразителната лаконична формула на дадено психологическо състояние – напъл-